

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 12 december 2018

17/945/B

Huwelijk – niet-erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – non-reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift en verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst op 29 maart 2017 en 2 januari 2018 aangeboden door meester P. Hectors, advocaat, kantoor houdende te 2930 Brasschaat, Molenweg 43,
voor en namens:

de heer **G U**,
geboren te [...] op [...], van Belgische nationaliteit, wonende te [...],

verzoekende partij, verder "verzoeker" genoemd,

en,

mevrouw **G M** (voorheen P M),
geboren te [...] (Turkije) op [...], van Turkse nationaliteit, momenteel verblijvende in Turkije, doch woonstkeuze doende bij haar raadsman, meester P. Hectors, kantoor houdende te 2930 Brasschaat, Molenweg 43,

vrijwillig tussenkomende partij, verder "verzoekster" genoemd,

verder "verzoekers" genoemd,

beide thans hebbende als raadsman meester K. Verstrepen, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Rotterdamstraat 53.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 29 maart 2017,
- het schriftelijk advies van mevrouw H. De Vrij, substituut procureur des Konings, dd. 21 september 2017,

- de akte van vrijwillige tussenkomst namens G M,
- de conclusie namens verzoeker en G M (verder "verzoeker" respectievelijk "verzoekster" genoemd, en gezamenlijk : "verzoekers") dd. 9 november 2018,
- de stukken.

Verzoeker en meester K. Verstrepen, de raadsman van verzoekers, werden gehoord in raadkamer op 14 november 2018.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des Konings, heeft het schriftelijk advies van het openbaar ministerie hernomen. Namens verzoekers werd mondeling gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers in Turkije op 12 augustus 2015.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Hoboken, heeft op 15 december 2016 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21(de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende, het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR- norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- Verzoeker is geboren in België en heeft de Belgische nationaliteit, verzoekster heeft de Turkse nationaliteit. Het huwelijk met verzoeker bood verzoekster de mogelijkheid om verblijfsrecht in België te verwerven.
- Verzoekers zouden uit hetzelfde dorp afkomstig zijn (terwijl verzoeker in België geboren is) en geven tal van uiteenlopende versies over hun eerste ontmoeting en kennismakingsverhaal. In de vragenlijst die verzoeker invulde in 2016 naar aanleiding van zijn verzoek tot erkenning, beantwoordde hij de vraag "sinds wanneer hebt u een relatie?" met "5 jaar", wat dan teruggaat tot 2011. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij haar elk jaar vóór het huwelijk zou gezien hebben. De vertaalde chatgesprekken van verzoekers over hun manifest schuchtere eerste contacten (hun stuk 4) dateren nochtans van 2014. In andere verklaringen is sprake van een huwelijksfeest in 2013 waar ze zouden kennis gemaakt hebben, maar ook dat wordt weer tegengesproken door hun eigen stuk 4. Dergelijke manifeste onjuistheden komen hun

geloofwaardigheid niet ten goede en wekken op zich reeds twijfels over de ware beweegredenen van verzoekers.

- Zo is er ook de tegenspraak over het verloop van de gebeurtenissen rond de trouwdatum. Vond de handvraging nu plaats vóór of na het huwelijk? In de laatste conclusie, neergelegd op 9 november 2018 wordt nog duidelijk vermeld dat de handvraging plaats vond op 10 augustus 2015, het burgerlijk huwelijk op 12 augustus 2015 en het “verlovingsfeest” op 15 augustus 2015. Dit verklaarde verzoeker ook in het interview bij de ambtenaar van de burgerlijke stand. Tijdens de ondervraging van verzoeker bij de politie werd de datum van het huwelijk vermeld als datum van handvraging. Verzoekster verklaarde tijdens haar interview in verband met een visum dan weer dat de handvraging op 14 augustus plaats vond. Tegenspraak over dergelijke belangrijke gebeurtenis zet de geloofwaardigheid van verzoekers uiteraard op losse schroeven. De bijgebrachte foto's en filmpjes van het “verlovingsfeest” kunnen in het licht van die manifeste tegenspraak dan zowel echt zijn als in scène gezet.
- Verzoekers brengen verder geen enkele aanwijzing bij van contacten sinds het laatste verblijf van verzoeker in Turkije (maart 2016, terwijl verzoeker het bij zijn ondervraging had over april 2016), intussen toch anderhalf jaar geleden, en al evenmin van contacten op enige andere wijze. De uitleg van verzoeker op de zitting van 16 november 2018 dat hij geen vakantie kon bekomen omdat hij tot voor kort werd te werk gesteld met dagcontracten, blijkt opnieuw onjuist te zijn, nu het dossier van het openbaar ministerie een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met ingang van 30 juli 2016 blijkt te bevatten, bezorgd door de werkgever. Verzoeker brengt overigens zelf ook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij met ingang van 21 augustus 2017 (stuk 8 van verzoekers), intussen toch ook al ruim meer dan een jaar oud.

Gezien de voormelde tegenspraak op diverse vlakken dienen verzoekers te begrijpen dat hun “verhaal” kritischer bekeken wordt dan wanneer dergelijke tegenspraak niet voorhanen zou zijn, en dat de rechtbank sneller zal aanvaarden dat voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens aanwezig zijn die aantonen dat verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Het geheel van de dossiergegevens (in het bijzonder deze hiervoor vermeld) vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde.

Het verzoek wordt afgewezen.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend. Verklaart het verzoek toelaatbaar, doch ongegrond.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op twaalf december tweeduizend achttien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

S.Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings